

Mânia din cârje

Ștefan Doroftei Doimneanu

În răscoala fără coase sufletul bea răzvrătire
Dorurile fug în doruri și zidesc nemărginiri
Cântul gândului sihastru se topește-n amuțire
Pântecului fără stele, îi cer iarăși izbăviri.

Mă ridic din metafizic ca un înger fără raiuri
În visări zdrobit de aripi, frânte-n ochi încâtușați,
Și privesc timpul prin cârje, amuțind din nou în graiuri,
Șchiopătând cu greu prin viață și prin zori înfometați.

Nu sunt leacuri nu sunt doctori, nu se mai citește cartea,
Farmaciile cresc iute precum pirul pe câmpii,
În spitale zdrențuite prin saloane umblă moartea,
Taberele gratuite nu mai sunt pentru copii.

Se răscoală-n mine focul, revoluții el visează,
Iar pierdut-am libertatea și sunt sclav de hoți prădat,
Cârjele-mi, de frig tocite, se pornesc și-mi desenează
Valuri valuri de mânie, contra celor ce-au trădat.

Prins în urlet fără lacrimi cresc în foc ca o turbare,
Tineretul fără pâine a fugit în depărtări,
Ma topesc cu of în gânduri, cu o ultimă rumoare,
Aș fugi din lumea asta, dar n-am timp pentru iertări.

20.03.2019